

משפחת בר־און והאש שמחברת

מאת שגיא בר־און

השמש התחילה לרדת מעל בית משפחת בר־און, וצבעה את השמיים בכתום עמוק. שגיא וגאיה יצאו לגינה כדי לאסוף את קרשי העץ ששמרו בצד במיוחד לערב הזה. "כל קרש כאן הוא חלק מהסיפור שלנו הלילה", אמר שגיא בחיוך בעודו מרים ענף יבש. גאיה הנהנה, עיניה הירוקות נוצצות מהתרגשות לקראת המדורה.

בתוך המטבח, מור ארזה תיק עם פנסים
ובקבוקי מים, בזמן שגאיה הסתכלה עליה
במבט חוקר. "אמא, אש היא לא מסוכנת?"
שאלה גאיה בסקרנות. מור הניחה יד
אוהבת על כתפה של גאיה וענתה: "אש
יכולה להיות מסוכנת, אבל כשאנחנו
אחראים ושומרים על הכללים, היא הופכת
ל'אש טובה' – אש שמאירה ומחממת
אותנו."

כשהערב ירד, יצאה המשפחה לכיוון
השטח הפתוח בשכונה. שגיא משך את
עגלת העץ העמוסה בקרשים שהם אספו,
ומילי הקטנה צעדה לצידו בגאווה. היא
הניחה את ידה הקטנה על ידית העגלה,
מרגישה שהיא עוזרת לו "לנווט" את
הדרך. "אנחנו יוצאים למסע בעקבות
האור!" הכריזה מילי בשמחה.

כשהגיעו למקום המדורה, מור סימנה
בעיגול אבנים גדולות את המקום המיועד.
היא הסבירה לגאיה על חשיבות המרחק
והבטיחות: "אנחנו בונים מעגל כדי לשמור
על האש בתוך הגבולות שלה. ככה אנחנו
שומרים גם על הטבע וגם עלינו." גאיה
הקשיבה בריכוז ועזרה לה להניח אבן
כבדה במקומה.

הגיע הרגע המרגש מכולם – הדלקת
המדורה. שגיא ומור עמדו יחד במרכז
המעגל, מסדרים את הזרדים הקטנים
בצורת פירמידה יציבה שתאפשר לאוויר
לזרום. בזהירות רבה, הם הציתו גפרור
ארוך, וראו איך הלהבה הראשונה
מתחילה לרקוד ולטפס בין הקרשים
היבשים.

תוך זמן קצר, המדורה הקטנה בערה באור
 יציב וחם. גאיה ומילי התיישבו על גזע עץ
 במרחק בטוח, ומילי הצביעה על הלהבות
 בהתלהבות. "תראי גאיה! האש נראית כמו
 דרקון כתום שרוקד בשמיים!" קראה
 מילי. גאיה צחקה והנהנה, צופה בגיצים
 הקטנים שעלו למעלה כמו כוכבים.

הריח המוכר של העשן הקל התערבב
 בריח תפוחי האדמה שנצלו בתוך הגחלים
 הלוחשות. שגיא ומילי ישבו יחד קרוב
 לחום, ושגיא לימד אותה את המילים
 לשירי ל"ג בעומר הישנים. "האש לא רק
 מחממת את הגוף, מילי, " הוא הסביר לה
 ברכות, "היא מחממת גם את הלב
 כשאנחנו יושבים כאן יחד."

כשהאש נחלשה מעט והפכה לגחלים
 בוערות, שגיא התחיל לספר סיפור מצחיק
 על המדורה הראשונה שהוא בנה כשהיה
 ילד. גאיה הקשיבה לכל מילה, צוחקת
 מהתנועות הגדולות של אביה. ברגע הזה,
 השקט של הלילה מסביב גרם לה להרגיש
 כמה זה מיוחד להיות ככה, רק המשפחה
 שלה תחת השמיים.

כשהמדורה כובתה לגמרי בעזרת חול
ומים, המשפחה החלה לצעוד חזרה הביתה
מתחת לשמיים מלאי כוכבים. שגיא נשא
את מילי העייפה על ידיו, ראשה מונח על
כתפו. הם הלכו יחד בשקט המבורך של
הלילה, עייפים אך מלאי חום בלב, נושאים
איתם את הזיכרון של האש שחיברה
ביניהם.

